

Conselleria d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball

RESOLUCIÓ de 10 de juliol de 2020, del director general de Treball, Benestar i Seguretat Social, sobre serveis essencials per la vaga convocada en l'empresa Zardoya Otis, SA, que afecta la prestació del servei de manteniment d'aparells elevadors i atenció d'avisos d'ascensors parats, atrapats i emergències de la Comunitat Valenciana. [2020/5563]

Antecedents

Primer. Amb data 9 de juliol de 2020, José María Ávila Muñoz, en nom i representació de l'empresa Zardoya Otis, SA, presenta una sol·licitud davant del conseller d'Ocupació Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball de fixació de serveis mínims per a la convocatòria de vaga que s'inicia el dia 13 de juliol de 2020, a les 00.00, fins a les 24 hores del dia 14 de juliol de 2020.

Segon. Zardoya Otis, SA, és una entitat mercantil legalment constituïda dedicada a la fabricació, instal·lació, manteniment preventiu i correctiu d'aparells elevadors i escales mecàniques i atenció d'avisos d'ascensors parats i emergències, i té afectes a aquest menester tres centres fabrils a Espanya, 137 centres repartits per tota Espanya, 180.000 aparells elevadors i escales mecàniques en cartera de manteniment i un total de 2.904 empleats en tot Espanya.

Tercer. L'empresa presta un servei essencial per a la comunitat, com són els serveis referits a «atenció d'avisos d'ascensors parats, atrapats i emergències d'aparells elevadors», per tractar-se d'obligacions tendents a assegurar la integritat de les persones. La falta de prestació del servei de manteniment d'aparells elevadors i la desatenció de possibles avaries s'entén que podria ser causa de greus perjudicis per a la vida, la integritat i la salut de les persones usuàries. Per aquest motiu, es considera necessari disposar d'un contingent suficient de treballadors que permeta solucionar les eventuals emergències i els rescats de persones derivats de les avaries que es produïsquen als ascensors durant els dies en què està convocada la vaga.

Fonaments jurídics

I. La competència per a establir les mesures necessàries per al funcionament del servei públic a què es refereix l'article 10 del Reial decret llei 17/1977, de 4 de març, és atribuïda a la Secretaria Autònoma d'Ocupació, d'acord amb el que es disposa en el Decret 5/2019, de 16 de juny, del president de la Generalitat, pel qual es determinen el nombre i la denominació de les conselleries en què s'organitza l'Administració de la Generalitat i les seues atribucions; en relació amb l'article 116 del Decret 105/2019, de 5 de juliol, del Consell, pel qual s'estableix l'estructura orgànica bàsica de la Presidència i de les conselleries de la Generalitat, i el Decret 104/2017, de 21 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament orgànic i funcional de la Conselleria d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball; i per delegació de signatura la Direcció General de Treball Benestar i Seguretat Laboral, d'acord amb la Resolució de 2 d'agost de 2019, del secretari autonòmic d'Ocupació.

II. El dret de vaga reconegut en l'article 28.2 CE té caràcter de dret fonamental, donada la seua ubicació en la secció primera del capítol II del títol I CE, i, per tant, amb els mitjans de tutela i garantia reforçada establerts en l'article 53.1 i 2 CE. L'STC 11/1981, de 8 d'abril, assenyala (f. j. 9) que «la vaga es consagra com un dret constitucional, la qual cosa és coherent amb la idea de l'estat social i democràtic de dret establert per l'article 1.1 CE, que, entre altres significacions, té la de legitimar mitjans de defensa als interessos de grups i estrats de la població socialment dependents, i entre els quals es compta d'atorgar reconeixement constitucional a un instrument de pressió que l'experiència secular ha mostrat ser necessari per a l'afirmació dels interessos dels treballadors en els conflictes socioeconòmics, conflictes que l'estat social no pot excloure, però als quals sí que pot proporcionar, i ha de fer-ho, els adequats camins institucionals; ho és també amb el dret reconegut als sindicats en l'article 7 de la Constitució, ja que un sindicat sense dret a l'exercici de la vaga quedaria, en una societat democràti-

Conselleria de Economía Sostenible, Sectores Productivos, Comercio y Trabajo

RESOLUCIÓN de 10 de julio de 2020, del director general de Trabajo, Bienestar y Seguridad Social, sobre servicios esenciales con ocasión de la huelga convocada en la empresa Zardoya Otis, SA, que afecta a la prestación del servicio de mantenimiento de aparatos elevadores y atención de avisos de ascensores parados, atrapados y emergencias de la Comunitat Valenciana. [2020/5563]

Antecedentes

Primero. Con fecha 9 de julio de 2020, José María Ávila Muñoz, en nombre y representación de la empresa Zardoya OTIS, SA, presenta solicitud ante el conseller de Empleo Sostenible, Sectores Productivos, Comercio y Trabajo de fijación de servicios mínimos para la convocatoria de huelga con inicio el día 13 de julio de 2020, a las 00:00, hasta las 24 horas del día 14 de julio de 2020.

Segundo. Zardoya Otis, SA, es una entidad mercantil legalmente constituida dedicada a la fabricación, instalación, mantenimiento preventivo y correctivo de aparatos elevadores y escaleras mecánicas y atención de avisos de ascensores parados y emergencias teniendo afectos a este menester tres centros fabriles en España, 137 centros repartidos por toda España, 180.000 aparatos elevadores y escaleras mecánicas en cartera de mantenimiento y un total de 2.904 empleados en toda España

Tercero. La empresa presta un servicio esencial para la comunidad, como son los servicios referidos a «atención de avisos de ascensores parados, atrapados y emergencias de aparatos elevadores», al tratarse de obligaciones tendentes a asegurar la integridad de las personas. La falta de prestación del servicio de mantenimiento de aparatos elevadores y la desatención de posibles averías en los mismos se entiende que podría ser causa de graves perjuicios para la vida, la integridad y la salud de las personas usuarias. Por este motivo, se considera necesario disponer de un contingente suficiente de trabajadores que permita solucionar las eventuales emergencias y los rescates de personas derivados de las averías que se produzcan en los ascensores durante los días en que está convocada la huelga.

Fundamentos jurídicos

I. La competencia para establecer las medidas necesarias para el funcionamiento del servicio público a que se refiere el artículo 10 del Real decreto ley 17/1977, de 4 de marzo, viene atribuida a la Secretaría Autónoma de Empleo, de acuerdo con lo dispuesto en el Decreto 5/2019, de 16 de junio, del presidente de la Generalitat, por el que se determinan el número y la denominación de las consellerias en que se organiza la Administración de la Generalitat y sus atribuciones; en relación con el artículo 116 del Decreto 105/2019, de 5 de julio, del Consell, por el que se establece la estructura orgánica básica de la Presidencia y de las consellerias de la Generalitat, y el Decreto 104/2017, de 21 de julio, por el que se aprueba el Reglamento orgánico y funcional de la Conselleria de Economía Sostenible, Sectores Productivos, Comercio y Trabajo, y por delegación de firma la Dirección General de Trabajo Bienestar y Seguridad Laboral, de acuerdo con la Resolución de 2 de agosto de 2019, del secretario autonómico de Empleo.

II. El derecho de huelga reconocido en el artículo 28.2 CE tiene carácter de derecho fundamental, dada su ubicación en la sección primera del capítulo II del título I CE, y, por tanto, con los medios de tutela y garantía reforzada establecidos en el artículo 53.1 i 2 CE. La STC 11/1981, de 8 de abril, señala (f. j. 9) que «la huelga se consagra como un derecho constitucional, lo que es coherente con la idea del estado social y democrático de derecho establecido por el artículo 1.1 CE, que entre otras significaciones tiene la de legitimar medios de defensa a los intereses de grupos y estratos de la población socialmente dependientes, y entre los que se cuenta el de otorgar reconocimiento constitucional a un instrumento de presión que la experiencia secular ha mostrado ser necesario para la afirmación de los intereses de los trabajadores en los conflictos socio-económicos, conflictos que el estado social no puede excluir, pero a los que sí puede y debe proporcionar los adecuados cauces institucionales; lo es también con el derecho reconocido a los sindicatos en el artículo 7 de la Constitución, ya que un sindicato sin derecho

ca, buidat pràcticament de contingut; i ho és, en fi, amb la promoció de les condicions perquè la llibertat i la igualtat dels individus i grups socials siguem reals i efectives (art. 9.2 CE)». En el mateix sentit l'STC 33/2011, de 28 de març.

En aquesta línia, l'STC 123/1992, de 28 de setembre, va establir que «el dret de vaga, que hem qualificat ja com a subjectiu pel seu contingut i fonamental per la seua configuració constitucional, gaudeix, a més, d'una singular preeminència per la seua més intensa protecció. En efecte, la Constitució reconeix en l'article 37 el dret dels treballadors i empresaris a adoptar mesures de conflicte col·lectiu, però en separa d'aquest marc general una, la vaga, per a col·locar-la en lloc preferent, l'article 28, i conferir-li –com a tots els del seu grup– una major consistència, que es reflecteix en el major rang exigible per a la llei que el regule i en la més completa tutela jurisdiccional, amb un camí processal *ad hoc* en la via judicial ordinària i el recurs d'empara davant nostre (articles 53, 81 i 161 CE). La preeminència d'aquest dret produeix, durant el seu exercici, l'efecte de reduir i en certa manera anestesiar, paralitzar o mantindre en una vida vegetativa, latent, altres drets que en situacions de normalitat poden desplegar, i han de fer-ho, tota la seua capacitat potencial. Així s'esdevé amb la potestat directiva de l'empresari, regulada en l'article 20 de l'Estatut dels Treballadors».

III. No obstant això, el que s'ha assenyalat anteriorment no suposa que els drets fonamentals reconeguts en la Constitució tinguen la consideració d'absoluts o il·limitats. Respecte del dret de vaga, el límit està donat per la concurrència amb altres drets fonamentals i pel respecte dels béns constitucionalment protegits.

Des de l'STC 11/1981, de 8 d'abril, el Tribunal Constitucional ha anat establint aquests límits (SSTC 26/1981, 33/1981, 51/1986, 53/1986, 27/1989 i 43/1999, entre d'altres), en la mesura en què la destinataria i creditora dels serveis afectats per la vaga és la comunitat sencera i, al mateix temps, essencials per a ella, sense que la consideració d'un servei com a essencial implique la supressió d'aquest dret, sinó únicament l'adopció de les garanties precises per a compatibilitzar tots dos interessos.

Respecte a les limitacions de la vaga per afectar serveis essencials, l'STC 184/2006, de 19 de juny, ha establert el següent: «a) El dret de vaga pot experimentar limitacions o restriccions en el seu exercici derivades de la seua connexió amb altres drets o béns constitucionalment protegits, encara que mai podran depassar el seu contingut essencial, fer-ho impracticable, obstruir-lo més enllà del que siga raonable o despullar-lo de la necessària protecció. Una d'aquestes limitacions, expressament previstes en la Constitució, procedeix de la necessitat de garantir els serveis essencials de la comunitat (SSTC 11/1981, de 8 d'abril, FFJJ 7, 9 i 18; 51/1986, de 24 d'abril, FJ 2; 53/1986, de 5 de maig, FJ 3; 27/1989, de 3 de febrer, FJ 1; 43/1990, de 15 de març, FJ 5 a); 148/1993, de 29 d'abril, FJ 5)». Conseqüentment, la consideració d'un servei com a essencial no pot significar de cap manera la supressió d'aquest dret per als treballadors ocupats en tal servei, sinó només l'adopció de les garanties precises per al seu manteniment; s'assenyala, finalment, que si la vaga ha de mantindre una capacitat de pressió suficient per a aconseguir els seus objectius davant de l'empresa, en principi destinataria del conflicte, no se li pot afegir la pressió addicional del mal innecessari que pateix la comunitat com a usuària dels serveis públics.

En el mateix sentit, l'STS de 29 de maig de 1995 (RJ 4395) va establir que els límits tenen diferent significació, en funció del servei afectat, per la qual cosa ha d'establir-se una graduació jeràrquica entre aquests, ateses les «característiques» dels que estan en pugna.

IV. D'acord amb doctrina constitucional reiterada, el caràcter essencial d'un servei ho és no tant per la naturalesa de l'activitat que s'hi desplega, sinó per la dels interessos a la satisfacció dels quals es dirigeix la prestació de què es tracta, i han de ser essencials els béns i interessos satisfets perquè el servei siga essencial, la qual cosa ens situa, com s'ha assenyalat, en el lliure exercici dels drets fonamentals i de les llibertats públiques i en el lliure gaudi dels béns constitucionalment protegits, que en l'àmbit a què es concreta aquesta resolució, es tradueix en el dret a la salut pública reconegut en l'article 43 de la CE, respecte als quals correspon als poders públics la seua organització i tutela a través de les mesures preventives i de les prestacions i dels serveis necessaris.

al exercici de la huelga quedaria, en una sociedad democrática, vaciado prácticamente de contenido; y lo es, en fin, con la promoción de las condiciones para que la libertad y la igualdad de los individuos y grupos sociales sean reales y efectivas (art. 9.2 CE)». En el mismo sentido la STC 33/2011, de 28 de marzo.

En esta línea, la STC 123/1992, de 28 de septiembre, estableció que «el derecho de huelga, que hemos calificado ya como subjetivo por su contenido y fundamental por su configuración constitucional, goza además de una singular preeminencia por su más intensa protección. En efecto, la Constitución reconoce en su art. 37 el derecho de los trabajadores y empresarios a adoptar medidas de conflicto colectivo, pero desgaja de este marco general una de ellas, la huelga, para colocarlo en lugar preferente, el art. 28, confiriéndole –como a todos los de su grupo– una mayor consistencia que se refleja en el mayor rango exigible para la ley que lo regule y en la más completa tutela jurisdiccional, con un cauce procesal *ad hoc* en la vía judicial ordinaria y el recurso de amparo ante nosotros (arts. 53, 81 y 161 CE). La preeminencia de este derecho produce, durante su ejercicio, el efecto de reducir y en cierto modo anestesiar, paralizar o mantener en una vida vegetativa, latente, otros derechos que en situaciones de normalidad pueden y deben desplegar toda su capacidad potencial. Tal sucede con la potestad directiva del empresario, regulada en el art. 20 del Estatuto de los Trabajadores».

III. Sin embargo, lo señalado anteriormente no supone que los derechos fundamentales reconocidos en la Constitución tengan la consideración de absolutos o ilimitados. Respecto del derecho de huelga, el límite viene dado por la concurrència con otros derechos fundamentales y por el respeto de los bienes constitucionalmente protegidos.

Desde la citada STC 11/1981, de 8 de abril, el Tribunal Constitucional ha ido estableciendo estos límites (SSTC 26/1981, 33/1981, 51/1986, 53/1986, 27/1989 y 43/1999, entre otras), en la medida en que la destinataria y acreedora de los servicios afectados por la huelga es la comunidad entera y, al mismo tiempo, esenciales para ella, sin que la consideración de un servicio como esencial implique la supresión de este derecho, sino únicamente la adopción de las garantías precisas para compatibilizar ambos intereses.

Respecto a las limitaciones de la huelga por afectar a servicios esenciales, la STC 184/2006, de 19 de junio, ha establecido lo siguiente: «a) El derecho de huelga puede experimentar limitaciones o restricciones en su ejercicio derivadas de su conexión con otros derechos o bienes constitucionalmente protegidos, aunque nunca podrán rebasar su contenido esencial, hacerlo impracticable, obstruirlo más allá de lo razonable o despojarlo de la necesaria protección. Una de esas limitaciones, expresamente previstas en la Constitución, procede de la necesidad de garantizar los servicios esenciales de la comunidad (SSTC 11/1981, de 8 de abril, FFJJ 7, 9 y 18; 51/1986, de 24 de abril, FJ 2; 53/1986, de 5 de mayo, FJ 3; 27/1989, de 3 de febrero, FJ 1; 43/1990, de 15 de marzo, FJ 5 a); 148/1993, de 29 de abril, FJ 5)». Consecuentemente, la consideración de un servicio como esencial no puede significar en modo alguno la supresión de este derecho para los trabajadores ocupados en tal servicio, sino solo la adopción de las garantías precisas para su mantenimiento; señalándose finalmente que si la huelga ha de mantener una capacidad de presión suficiente como para lograr sus objetivos frente a la empresa, en principio destinataria del conflicto, no debe serle añadida a la misma la presión adicional del daño innecesario que sufre la comunidad como usuaria de los servicios públicos.

En el mismo sentido, la STS de 29 de mayo de 1995 (RJ 4395), estableció que los límites ostentan diferente significación, en función del servicio afectado, por lo que debe establecerse una graduación jeràrquica entre los mismos, atendiendo a las «características» de los que están en pugna.

IV. De acuerdo con doctrina constitucional reiterada, el carácter esencial de un servicio, lo es, no tanto por la naturaleza de la actividad que se despliega, sino por la de los intereses a cuya satisfacción se dirige la prestación de que se trata, debiendo ser esenciales los bienes e intereses satisfechos, para que el servicio sea esencial, lo que nos sitúa, como se ha señalado, en el libre ejercicio de los derechos fundamentales y de las libertades públicas y en el libre disfrute de los bienes constitucionalmente protegidos, que en el ámbito a que se concreta esta resolución, se traduce en el derecho a la salud pública reconocido en el artículo 43 de la CE, respecto a los cuales corresponde a los poderes públicos su organización y tutela a través de las medidas preventivas y de las prestaciones y de los servicios necesarios.

V. La classe i nombre de treballs que hagen de realitzar-se per a cobrir els drets i llibertats que el servei satisfà, i el tipus de garanties que ha d'adoptar-se, no poden determinar-se de manera apriorística, sinó després d'una valoració i ponderació dels béns o drets afectats, de l'àmbit personal, funcional o territorial de la vaga, de la seua duració i altres circumstàncies que concorren per a aconseguir el major equilibri entre el dret de vaga i aquells altres béns que el servei essencial satisfà (Sentència núm. 1147/1997, de 12 de novembre de 1997, del Tribunal Superior de Justícia de Madrid).

En aquest sentit, la Sentència de 15 de gener de 2007, de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, ha incidit en l'exigència de motivació en les resolucions que fixen els serveis mínims, i assenyala que aquesta mateixa ha de concretar-se fins a aconseguir les circumstàncies singulars de la convocatòria de què es tracte. També l'STS de 10 de novembre de 2010, Sala Contenciosa Administrativa, Secció Setena, ha incidit en aquesta exigència, en major mesura quan es reforcen serveis mínims establits en sentències anteriors, i en l'exigència de distingir en l'establiment de serveis mínims les peculiaritats dels diversos dies i hores que concorren en una mateixa convocatòria.

VI. En l'establiment dels serveis essencials mínims que es faran és necessari distingir les peculiaritats concretes de cada convocatòria.

La falta de prestació del servei de manteniment d'aparells elevadors i la desatenció de possibles avaries s'entén que podria ser causa de greus perjudicis per a la vida, la integritat i la salut de les persones usuàries. Per aquest motiu, es considera necessari disposar d'un contingent suficient de treballadors que permeta solucionar les eventuales emergències i els rescats de persones derivats de les avaries que es produïsquen als ascensors durant els dies en què està convocada la vaga.

El Reial decret 88/2013, de 8 de febrer, pel qual s'aprova la Instrucció Tècnica Complementària AEM 1, «Ascensors», del Reglament d'aparells d'elevació i manutenció, aprovat pel Reial decret 2291/1985, de 8 de novembre, té per objecte definir les regles de seguretat aplicables als ascensors per a protegir les persones i les coses contra els diferents riscos d'accidents que pogueren produir-se com a conseqüència del funcionament i manteniment d'aquests aparells.

Així, pel que fa a les obligacions de les empreses conservadores d'ascensors en relació amb la seua activitat, han de garantir en termini màxim de 24 hores, l'enviament de personal competent quan siga sol·licitat pel titular o pel personal encarregat del servei ordinari de l'ascensor per a corregir avaries que ocasionen la parada d'aquest, sense atrapament de persones a la cabina, i de manera immediata quan siguen requerits per motiu de parada de l'ascensor amb persones atrapades a la cabina o accidents o urgència similar.

El servei de manteniment d'ascensors que presta l'empresa Zardoya Otis, SA, és un servei essencial per a la comunitat, que no es pot veure afectat per l'exercici del legítim dret de vaga dels seus treballadors, ja que una deficient atenció a les emergències derivades de les avaries d'aparells elevadors entraria en col·lisió amb els drets a la vida, a la lliure circulació de les persones i a la salut que recullen els articles 15, 19 i 43 de la Constitució, drets fonamentals de la persona que, en conjunt, prevalen respecte del dret de vaga, previst en l'article 28.2 de la Constitució. A això cal afegir que l'atenció a les emergències i reparacions d'aparells elevadors té encara major rellevància en aquells casos en què aquests estiguen instal·lats en determinada mena d'edificis públics i privats en els quals es presenten serveis sanitaris o en els quals s'atenguen persones amb diversitats funcionals físicomotors o de mobilitat.

VII. L'establiment dels serveis mínims, tot i que ha d'assegurar la continuïtat del servei durant la vaga, ha de realitzar-se amb un criteri restrictiu, sense pretendre aconseguir el nivell de funcionament habitual, i ha d'existir una raonable adequació o proporcionalitat entre la protecció de l'interès de la comunitat i la restricció imposada a l'exercici del dret de vaga, derivada de la fixació d'aquests serveis mínims, entre els sacrificis que s'imposen als vaguistes i els que patisquen els usuaris (SSTC 51/86, 53/86, y 123/90, entre d'altres).

Per tot això, cal concloure que en l'adopció de les mesures necessàries per a assegurar el funcionament d'aquests, segons estableix el paràgraf segon de l'art. 10 del Reial decret legislatiu 17/1977 esmentat,

V. La clase y número de trabajos que hayan de realizarse para cubrir los derechos y libertades que el servicio satisface, y el tipo de garantías que ha de adoptarse, no pueden determinarse de forma apriorística, sino tras una valoración y ponderación de los bienes o derechos afectados, del ámbito personal, funcional o territorial de la huelga, de su duración y demás circunstancias que concurren para alcanzar el mayor equilibrio entre el derecho de huelga y aquellos otros bienes que el propio servicio esencial satisface. (Sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Madrid de 12 de noviembre de 1997, núm. 1147/1997).

En este sentido la Sentencia de la Sala Tercera del Tribunal Supremo de 15 de enero de 2007 ha incidido en la exigencia de motivación en las resoluciones que fijan los servicios mínimos, señalando que esta misma debe concretarse hasta alcanzar a las circunstancias singulares de la convocatoria de que se trate. También la STS de 10 de noviembre de 2010, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Sección Séptima, ha incidido en esta exigencia, en mayor medida cuando se refuerzan servicios mínimos establecidos en sentencias anteriores, y en la exigencia de distinguir en el establecimiento de servicios mínimos las peculiaridades de los diversos días y horas que concurren en una misma convocatoria.

VI. En el establecimiento de los servicios esenciales mínimos a desempeñar es necesario distinguir las peculiaridades concretas de cada convocatoria.

La falta de prestación del servicio de mantenimiento de aparatos elevadores y la desatención de posibles averías en los mismos se entiende que podría ser causa de graves perjuicios para la vida, la integridad y la salud de las personas usuarias. Por este motivo, se considera necesario disponer de un contingente suficiente de trabajadores que permita solucionar las eventuales emergencias y los rescates de personas derivados de las averías que se produzcan en los ascensores durante los días en que está convocada la huelga.

El Real decreto 88/2013, de 8 de febrero, por el que se aprueba la Instrucción técnica complementaria AEM 1, «Ascensores», del Reglamento de aparatos de elevación y manutención, aprobado por el Real decreto 2291/1985, de 8 de noviembre, tiene por objeto definir las reglas de seguridad aplicables a los ascensores para proteger a las personas y a las cosas contra los diferentes riesgos de accidentes que pudieran producirse como consecuencia del funcionamiento y mantenimiento de dichos aparatos.

Así, por lo que afecta a las obligaciones de las empresas conservadoras de ascensores en relación con su actividad, deben garantizar en plazo máximo de 24 horas, el envío de personal competente cuando sea solicitado por el titular o por el personal encargado del servicio ordinario del ascensor para corregir averías que ocasionen la parada del mismo, sin atrapamiento de personas en la cabina; y de manera inmediata cuando sean requeridos por motivo de parada del ascensor con personas atrapadas en la cabina o accidentes o urgencia similar.

El servicio de mantenimiento de ascensores que presta la empresa Zardoya Otis, SA, es un servicio esencial para la comunidad, que no se puede ver afectado por el ejercicio del legítimo derecho de huelga de sus trabajadores, ya que una deficient atención a las emergencias derivadas de las averías de aparatos elevadores entraria en colisión con los derechos a la vida, a la libre circulación de las personas y a la salud que recogen los artículos 15, 19 y 43 de la Constitución, derechos fundamentales de la persona que, en conjunto, prevalecen respecto del derecho de huelga, previsto en el artículo 28.2 de la Constitución. A ello hay que añadir que la atención a las emergencias y reparaciones de aparatos elevadores, tiene aún mayor relevancia en aquellos casos en que estos estén instalados en determinado tipo de edificios públicos y privados en los que se presenten servicios sanitarios o en los que se atiendan a personas con diversidades funcionales físico-motoras o de movilidad.

VII. El establecimiento de los servicios mínimos, aun cuando debe asegurar la continuidad del servicio durante la huelga, ha de realizarse con un criterio restrictivo, sin pretender alcanzar el nivel de funcionamiento habitual, debiendo existir una razonable adecuación o proporcionalidad entre la protección del interés de la comunidad y la restricción impuesta al ejercicio del derecho de huelga, derivada de la fijación de estos servicios mínimos, entre los sacrificios que se imponen a los huelguistas y los que padezcan los usuarios (SSTC 51/86, 53/86, y 123/90, entre otras).

Por todo ello, cabe concluir que en la adopción de las medidas necesarias para asegurar el funcionamiento de los mismos, según establece el párrafo segundo del art. 10 del Real decreto legislativo 17/1977 men-

ha de conjugar-se el dret de vaga dels treballadors per a la defensa dels seus interessos i l'atenció dels serveis essencials per a la comunitat. D'aquesta manera, els serveis essencials han d'establir-se en la justa i estricta mesura per al manteniment d'aquest servei, que implica únicament la prestació dels treballs necessaris per a la cobertura mínima dels drets, llibertat o béns que el servei satisfà, però sense aconseguir el nivell de rendiment habitual, ni assegurar el seu funcionament normal. Assenyala el Tribunal Constitucional que aquests serveis mínims afecten la part de l'activitat que es jutja no susceptible d'interrupció per a no danyar irremediament els drets fonamentals, les llibertats públiques i els béns protegits constitucionalment, objectiu que es considera complert amb el nivell de serveis mínims que s'assenyalen a continuació.

VIII. Amb vista a determinar el percentatge de serveis essencials mínims que cal fer, s'han de valorar, a més de les consideracions realitzades sobre el servei que es presta i la seua incidència en els drets a la protecció de la salut, les característiques concretes del servei, que justifiquen la fixació d'un percentatge determinat per a la prestació.

Pertoca, en conseqüència, establir uns serveis mínims que permeten l'atenció d'avisos d'ascensors parats, atrapats i emergències, ja que no pot quedar desatès el servei de manteniment per a atendre les avaries que es produïsquen als ascensors, donat el greu perjudici que podria ocasionar a les persones, per la qual cosa l'empresa haurà de disposar d'un nombre de treballadors suficient per a solucionar les emergències i els rescats de persones.

Així, es determina el següent:

– Prestació del servei previst habitualment per a un diumenge o dia festiu.

– Així mateix, haurà d'existir almenys un tècnic en cada oficina de servei, fins a un màxim de tres, segons la següent ràtio: per cada 1.000 unitats en manteniment, un tècnic; entre 1.000 i 2.000 unitats, dos tècnics, i més de 2.000 unitats, tres tècnics.

– L'atenció al servei haurà de realitzar-se durant les 24 hores.

La designació dels treballadors que desenvolupen aquestes labors la realitzarà la companyia, i també hauran de considerar-se com a servei mínim el servei d'atenció de crides 24 hores i el de l'assignació dels operaris disponibles per a prestar els serveis esmentats.

IX. Els anteriors serveis mínims s'han establert tenint en compte també que en la fixació dels serveis mínims s'ha de respectar el dret de vaga, sense impedir-ne ni menyscar-ne l'exercici mitjançant mesures indirectes.

X. En la present resolució s'han complert totes les prescripcions legals de caràcter general, així com les específiques reguladores de la matèria concreta.

Per tot això, vistos els preceptes legals esmentats i altres de general i pertinent aplicació, resolc:

Primer

Als efectes previstos en article 10.2 del Reial decret llei 17/1977, de 4 de març, i disposicions concordants, es determinen les mesures necessàries per a assegurar els serveis essencials mínims que hauran de prestar-se pel personal afectat mentre dure la situació de vaga, en els termes que a continuació s'especifiquen:

Es prestarà el servei previst habitualment per a un diumenge o dia festiu. Així mateix, haurà d'existir almenys un tècnic en cada oficina de servei, fins a un màxim de tres, segons la següent ràtio: per cada 1.000 unitats en manteniment, un tècnic; entre 1.000 i 2.000 unitats, dos tècnics, i més de 2.000 unitats, tres tècnics. I l'atenció al servei haurà de realitzar-se durant les 24 hores.

La designació dels treballadors que realitzen aquestes labors es realitzarà per la companyia, i també caldran considerar-se com a servei mínim el servei d'atenció de crides 24 hores, així com el de l'assignació dels operaris disponibles per a prestar els serveis esmentats. En particular, requerirà al més prompte possible, de manera individual i fehaent, a tots els treballadors que designen per a cobrir els serveis mínims, i l'incompliment d'això comportarà les responsabilitats previstes en l'ordenament jurídic.

A l'empresa, oït el comitè de vaga, correspondrà l'aplicació d'aquests serveis, així com els altres de caràcter essencial no previs-

cionado, debe conjugarse el derecho de huelga de los trabajadores para la defensa de sus intereses y la atención de los servicios esenciales para la comunidad. De este modo, los servicios esenciales deben establecerse en la justa y estricta medida para el mantenimiento de dicho servicio, que implica únicamente la prestación de los trabajos necesarios para la cobertura mínima de los derechos, libertad o bienes que el propio servicio satisface, pero sin alcanzar el nivel de rendimiento habitual, ni asegurar su funcionamiento normal. Señala el Tribunal Constitucional que estos servicios mínimos afectan a la parte de la actividad que se juzga no susceptible de interrupción para no dañar irremediamente los derechos fundamentales, las libertades públicas y los bienes protegidos constitucionalmente, objetivo este que se considera cumplido con el nivel de servicios mínimos que se señalan a continuación.

VIII. En orden a determinar el porcentaje de servicios esenciales mínimos a desempeñar hay que valorar, además de las consideraciones realizadas acerca del servicio que se presta y su incidencia en los derechos a la protección de la salud, las características concretas del servicio, que justifican la fijación de un porcentaje determinado para su prestación.

Procede, en consecuencia, establecer unos servicios mínimos que permitan la atención de avisos de ascensores parados, atrapados y emergencias, ya que no puede quedar desatendido el servicio de mantenimiento para atender las averías que se produzcan en los ascensores, dado el grave perjuicio que podría ocasionar a las personas, por lo que la empresa deberá disponer de un número de trabajadores suficiente para solucionar las emergencias y los rescates de personas.

Así, se determina lo siguiente:

– Prestación del servicio previsto habitualmente para un domingo o día festivo.

– Asimismo, deberá existir al menos un técnico en cada oficina de servicio, hasta un máximo de tres, según el siguiente ratio: por cada 1.000 unidades en mantenimiento, un técnico; entre 1.000 y 2.000 unidades, dos técnicos y más de 2.000 unidades, tres técnicos.

– La atención al servicio deberá realizarse durante las 24 horas.

La designación de los trabajadores que desarrollen estas labores se realizará por la compañía, debiendo asimismo considerarse como servicio mínimo el servicio de atención de llamadas 24 horas así como el de la asignación de los operarios disponibles para prestar los servicios mencionados.

IX. Los anteriores servicios mínimos se han establecido teniendo en cuenta asimismo que en la fijación de los servicios mínimos se debe respetar el derecho de huelga, sin impedir ni menoscabar su ejercicio mediante medidas indirectas.

X. En la presente resolución se han cumplido todas las prescripciones legales de carácter general, así como las específicas reguladoras de la materia concreta.

Por todo ello, vistos los preceptos legales citados y demás de general y pertinente aplicación, resuelvo:

Primero

A los efectos previstos en artículo 10.2 del Real Decreto ley 17/1977, de 4 de marzo, y disposiciones concordantes, se determinan las medidas necesarias para asegurar los servicios esenciales mínimos que deberán prestarse por el personal afectado mientras dure la situación de huelga, en los términos que a continuación se especifican:

Se prestará el servicio previsto habitualmente para un domingo o día festivo. Asimismo, deberá existir al menos un técnico en cada oficina de servicio, hasta un máximo de tres, según el siguiente ratio: por cada 1.000 unidades en mantenimiento, un técnico; entre 1.000 y 2.000 unidades, dos técnicos y más de 2.000 unidades, tres técnicos. Y la atención al servicio deberá realizarse durante las 24 horas.

La designación de los trabajadores que desarrollen estas labores se realizará por la compañía, debiendo asimismo considerarse como servicio mínimo el servicio de atención de llamadas 24 horas, así como el de la asignación de los operarios disponibles para prestar los servicios mencionados. En particular, requerirá a la mayor brevedad, de modo individual y fehaciente, a todos los trabajadores que designen para cubrir los servicios mínimos, cuyo incumplimiento llevará aparejadas las responsabilidades previstas en el ordenamiento jurídico.

A la empresa, oído el comité de huelga, correspondrá la aplicación de estos servicios, así como los demás de carácter esencial no previstos

tos en aquest acte, que hauran de prestar-se amb els mitjans personals estrictament necessaris per a assegurar-ne la prestació en condicions de màxima seguretat, i les parts es responsabilitzaran del compliment d'aquests serveis essencials mínims.

Segon

El que es disposa en els apartats anteriors d'aquesta resolució no suposarà cap limitació dels drets que la normativa reguladora de la vaga reconega al personal en aquesta situació no emprat en la cobertura dels serveis mínims establits, ni tampoc afectarà la tramitació o els efectes de les peticions que motiven la vaga.

Tercer

Notifiqueu la resolució a l'empresa, al comitè de vaga i a la Subdelegació del Govern.

Quart

La present resolució tindrà efectes immediats des de la data de la notificació a les parts interessades.

Advertiu amb la notificació a les parts el dret que els assisteix de recórrer contra la present resolució davant de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, conforme amb el que es disposa en la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, dins del termini dels deu dies hàbils següents a la notificació, en la forma prevista en els articles 115 i següents de l'esmentada llei.

València, 10 de juliol de 2020.– El secretari autonòmic d'Ocupació, p. d. (R 02.08.2019), el director general de Treball, Benestar i Seguretat Laboral: Gustavo José Gardey Cardona.

en este acto, que deberán prestarse con los medios personales estrictamente necesarios para asegurar su prestación en condiciones de máxima seguridad, responsabilizándose las partes del cumplimiento de estos servicios esenciales mínimos.

Segundo

Lo dispuesto en los apartados anteriores de esta resolución, no supondrá limitación alguna de los derechos que la normativa reguladora de la huelga reconozca al personal en dicha situación no empleado en la cobertura de los servicios mínimos establecidos, ni tampoco afectará a la tramitación o efectos de las peticiones que motiven la huelga.

Tercero

Notifíquese la resolución a la empresa, al comité de huelga y a la Subdelegación del Gobierno.

Cuarto

La presente resolución tendrá efectos inmediatos desde la fecha de su notificación a las partes interesadas.

Adviértase con la notificación a las partes el derecho que les asiste de recurrir la presente resolución ante la Sala de lo Contencioso Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de la Comunitat Valenciana, conforme a lo dispuesto en la Ley 29/1998, de 13 de julio, reguladora de la jurisdicción contencioso-administrativa, dentro del plazo de los diez días hábiles siguientes a su notificación, en la forma prevista en los artículos 115 y ss. de la mencionada ley.

València, 10 de julio de 2020.– El secretario autonómico de Empleo, p. d. (R 02.08.2019), el director general de Trabajo, Bienestar y Seguridad Laboral: Gustavo José Gardey Cardona.